

လှိုင်းကြွဖြူ (လေးရိုး)

ယနေ့မှစ၍ ...ကျွန်တော်ကျွန်မတို့သည်...

အချစ်
လုံးချင်း ဝတ္ထုသစ်

"ကမ္ဘာ . . . ကမ္ဘာ . . . အဝေး"

သူက ငါ့ကိုမေ့
ငါက သူ့ကိုတွေ့ခွင့်မရှိ
ဖြစ်ရသည့်ကံကြမ္မာ
အဆုံးမှာ တော့ မျက်ရည်ကဗျာ
တည်မြဲကာ ကျန်ရစ်ရဲ့
ဪ . . . လွမ်းလိုက်ပါဘိ ဖြေမချီ။

တစ်နေ့နေ့တော့ နီးလာလိမ့်
ထင်ခဲ့ပေမဲ့ကွယ်
အဝေးရယ်တဲ့ အဝေးမှာ
မင်းနဲ့ ငါကတော့
ဝေးကြပေါ့ တစ်နေရာဆီ
ဪ . . . ဝေးကြပေါ့ တစ်ကမ္ဘာအတည်။

အခန်း (၁)

ကံမကောင်းချင်လျှင် အစုလိုက် အပြုံလိုက် မကောင်းဆိုတဲ့ စကား
တကယ်ကို မှန်တာပါ လား။

ယွန်းမြတ်ဘိုဘို နင်သေလိုက်တော့။ နင်သေလိုက်တာကမှ ကောင်း
ဦးမယ်။

ကိုယ့်ဘာသာပြောရင်း ကိုယ့်ဘာသာ မျက်ရည်တွေလည်လာသည် ။
နဂိုကတည်းက ဝမ်းနည်းမှုဓာတ်ခံရှိနေသူမို့ ကျဆင်းလာသော မျက်ရ
ည်တွေကို ထိန်းဖို့ သတိမရတော့ပေ။

မျက်ရည်တွေကို လွတ်လပ်စွာ ကျဆင်းခွင့်ပေးလိုက်သည် ။ ရန်ကုန်
မှာ တုန်းက ကိုယ့်ကို တစ်မိသားစုလုံးက သနားစရာ သတ္တဝါလေးလို
ကြည့်နေခဲ့၍ ကိုယ်ဘယ်လိုခံစားနေရသလဲ မသိမမြင်စေခဲ့ရ။

ခုတော့ ကိုယ့်ကို ကြည့်နေကြမယ့်သူတွေ ဘယ်သူမှ မရှိ။

မကျေနပ်လျှင်-

"သျှားထက်နဲ့ ဇူလိုင်ကို သတ်ပစ်ချင်တယ်"

အော်ကြည့်။ မသိတဲ့ လူတွေက ဒီကောင်မလေး အရွယ်ငယ်ငယ်
လေးနဲ့ စိတ်မနှံ့ပါလား ထင်ကောင်းထင်မည်။ အရှက်ရစရာကောင်း
လောက်အောင်တော့မဖြစ်။

"နင် စာမေးပွဲဖြေတဲ့ နောက်ဆုံးနေ့မှာ ငါ့ကို အဖြေပေးရမယ်နော်"

လို့ ပြောခဲ့တဲ့ စကားသံကို ပြန်ကြားယောင်တော့ ဘိုဘို့လေသံတွေ

ပြန်မကြားယောင်ရန် အလို့ ဌာ ခေါင်းကို ခပ်ပြင်းပြင်း ယမ်းခါပစ်လိုက် သည် ။

မကြားချင်ဘူး။ မကြားပါရစေနဲ့ ။ ဒီစကားသံတွေနဲ့ ဝေးရာကို အခု ကျန်မ ထွက်ပြေးလာတာ ပါ။ အဲဒီစကားသံတွေ လိုက်မလာနိုင်အောင် တားဆီးပေးပါရင့်။

"သုတ်လိုက်ပါဦး"

"ဟင်"

"ရှင်"

ရှမ်းပြည်ရဲ့ အချမ်းဓာတ်ကို အန်တုရန်အလို့ ဌာ စောင်ထူထူကြီးကို ထပ်ခြုံ၊ ခေါင်းမှာ အနွေး ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားပြီး လက်အိတ်စွပ်ထား သော လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် နားကိုအုပ်၍ မျက်ရည်ကျနေ ချိန်။

မျက်စိရှေ့သို့ရောက်လာသော မွေးပွလက်ကိုင်ပဝါအပြာရောင်လေး ကို ဘိုဘို ကြောင်ကြည့်နေ သည် ။

ပြီးမှ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဘိုဘိုနှင့် အသက်အရွယ် မ တိမ်းမယိမ်းရှိမည့် ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်။

အသက်အရွယ်ချင်း မတိမ်းမယိမ်းထင်ရသော်လည်း သူ့ပုံစံက ရင့် ကျက်နေသည့် ယောက်ျား လေးဆိုတာ သတိထားမိသား။ ထို့ကြောင့် ကိုယ့်ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း ခပ်ကင်းကင်းနေခဲ့ သမျှ ထိုယောက်ျား ပျိုလား အိုလားဆိုတာ လှည့်မကြည့်။

"မျက်ရည်တွေနဲ့ သူများ တွေ တစ်မျိုးထင်သွားရင် မကောင်းပါဘူး၊ သုတ်လိုက်ပါ"

စကားခပ်တိုးတိုးဆိုသည်။ ပါးစပ်လှုပ်လိုက်သဖြင့် အငွေ့ဖြူဖြူတွေ ထွက်လာသည်။ အပြင် ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်တော့ တစ်လောကလုံး အဖြူရောင် ပိန်းပိန်းထလျက်။

"ကျွန်တော့်ကိုမသိပေမဲ့ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို သိပါတယ်။ မြင်လည်း မြင်ဖူးပါတယ်"

"ဟင် . . .ရှင် ဘယ်သူလဲ"

အားလုံးနဲ့ ဝေးရာကို ထွက်ပြေးလာသူမို့ ကိုယ့်ကိုသိနေသူဆိုတာကို မလိုမရှိ။

ထိုင်ခုံပေါ်တွင် လူပျင်းထိုင်နေသလို ခပ်လျော့လျော့ထိုင်နေရာမှ ဘိုဘို့ရဲ့ ကိုယ်ကြီး မတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဘေးနားတွင် ရှိသောလူကို ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။
ဘိုဘိုကတော့ သူ့ကို မြင်လည်း မမြင်ဖူး၊ သိလည်း မသိ။

အသားညိုညို၊ ဆံပင်တိုတိုနှင့် ထိုလူပုံစံက ဘိုဘို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တော့ တွေ့မြင်နေကျ ယောက်ျားပျိုတို့ နှင့် ကွဲထွက်နေသည်။

"ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားကို မြင်ဖူးရုံကလွဲရင် နာမည်လည်း မသိဘူး၊ ရင်းလည်း မရင်းနှီး ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်ကြီးမင်းဆက်ကိုကိုရဲ့ ညီမဆိုတာတော့ သိပါတယ်"

ကိုညီနာမည်ပါလာတော့ ဘိုဘို့ရဲ့ မျက်နှာလည်း ပြောင်းသွားသည်။ အမူရာလည်း ပြောင်းသွားသည်။

ထိုလူကို မကြည့်တော့ဘဲ ကားရှေ့တည့်တည့်သို့သာ အကြည့်ကို ပို့ထားလိုက်သည်။

မနက် ခပ်စောစောမို့ နှင်းတွေက အဆမတန် ပြိုနေသည်။ ။

ယခုကာလသည် ဆောင်းတွင်းမဟုတ်သော်ငြား မိုးတွေအရမ်းများ သည်နေ့မျိုး၊ ဒါမှ မဟုတ် မိုးမရွာဘဲ အုံ့အုံ့မှိုင်းမှိုင်းဖြစ်သည်နေ့မျိုးဆို လျှင်တော့ နှင်းတွေကျတတ်သည် တဲ့ ။

မနေ့က ကိုယ့်ဘာသာ တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်ပြီး ကိုညီဆီလာမယ်၊ ဘယ်လိုလာရမလဲ ဖုန်းဆက်စဉ်က-

"လားရှိုးကို မနက်စောစောဝင်လိမ့်မယ်။ အကယ်လို့ လောက်ကိုင် ကို ထွက်မယ့်ခရီးသည် များ ရင်တော့ လူစုံပြီးတာနဲ့ တောက်လျှောက် ထွက်လိမ့်မယ်။ လားရှိုးမှာ တစ်နေ့ကုန် နေစရာ မလို တော့ဘူး"

"တောက်လျှောက်ထွက်လို့ မရရင်ကော"

"မရရင်တော့ လောက်ကိုင်ထွက်မယ့်ကားသမားကို ပြောထားပေါ့။ ဂိတ်မှာ ပဲစောင့်နေ၊ ဒီမှာ အလုပ်တွေရှုပ်မနေရင်တော့ ငါလာကြိုပါတယ်"

ကိုညီက ဝန်ထမ်းမို့ သွားချင်တိုင်းသွား လာချင်လိုင်းလာ၍ မရ။ ဝန်ထမ်းတောင် (၂၄)နာရီ ဂျူတီသမားဖြစ်သည့် စစ်သား။ ဒီတော့ လာခေါ်ကွာ၊ မရဘူးလို့ ငယ်ငယ်တုန်းကလို ကျီတိုက်လို့ မရတော့ပေ။

ခံပေဦး။

ကိုယ့်ပါးစပ်နှင့်ကိုယ်။ ဒီပုံစံတိုင်းဆိုလျှင် ဒုတိယအစီအစဉ်နှင့် ညားဖို့ က သေချာသည် ။

အင်း စောစောကလူက ကိုညီကို သိတယ်ဆိုတော့ လောက်ကိုင်ကပဲ လား။ ကိုညီတို့ တပ်ကပဲ လား။ သူနှင့်အတူသွားလျှင်ကော။

အို မဖြစ်ပါဘူး။

ဘိုဘို ကိုယ့်ရဲ့ အကြံအစည်ကို ကိုယ်ချက်ချင်း ခေါင်းယမ်းပယ်ချပစ်
လိုက်သည်။ ။

ယောက်ျားတွေနဲ့ မပတ်သက်ချင်တော့ဘူး။ အထူးသဖြင့် သူစိမ်း
ယောက်ျားတွေ။

ကိုယ်နှင့် တစ်အူထုံဆင်း မွေးလာတဲ့ မောင်နှမလိုခင်ခွဲတဲ့ သျှားထ
က်တောင် ဘိုဘိုအပေါ် ကောင်းခဲ့လို့ လား။

ဘာတွေ ငဲ့ညှာခဲ့လို့ လဲ။

တကယ်ဆို ဘိုဘိုရဲ့ ခံစားချက် ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ သူ့အသိဆုံး။
သိသိကြီးနှင့် သူမကို။

ဟော သျှားထက်အကြောင်းပါ လာပြီဆိုလျှင် မျက်ရည်တွေက ဖိတ်
ခေါ်စရာမလို၊ အလှအယက် ပြေးဆင်း လာပြီ။

ယနေ့အချိန်ထိ သူ ထိခိုက်နစ်နာအောင် ဘိုဘို ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ခဲ့
ဘူး။ တရားလက်လွန် စနောက်မိလျှင်တောင် ဘွားတေးလို့ ပြန်တောင်း
ပန်တတ်တာ။ သူ့ဘာလုပ်လုပ် ဘာပြောပြော သည်းခံ တတ်တာတွေကို
ဟန်ဆောင်မာယာတွေလို့ သတ်မှတ်ပစ်တာလား။

ဒီရဲ့ ကိစ္စမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ ပယောဂပါနိုင်မှန်းသိပေမဲ့ ဘိုဘို
မှာ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ပြစရာ ဘာသက်သေမှ မရှိ။

ပြောလိုက်၊ အော်လိုက်၊ ငိုလိုက်နှင့် ယွန်းမြတ်ဘိုဘိုသာ အရူးမတစ်
ယောက် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ။

"ကိုကို. . .အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုကိုသိတယ်။ ဒီကိစ္စ ကိုကိုစန

ကံတွေ အများကြီး ပါတယ်။ ဘုံဘုံသိတယ်နော်။ အဲဒီ ဇူလိုင်ဆိုတဲ့ မိန်းမက "

"ဘုံဘုံ သျှားထက်ဘာသာ ဇူလိုင်ကို ခိုးပြေးသွားတာ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ နောက်ပြီး ဇူလိုင် နဲ့ ငါ ဘာဆိုင်လို့လဲ"

"လိမ်စမ်းပါ။ ယုံလောက်အောင် လိမ်လိုက်စမ်းပါ"

"တော်တော့ ဘုံဘုံ။ လူကြီးမိဘတွေ အလိုလိုက်လို့ ဆိုးချင်တိုင်း မဆိုးနေနဲ့ ။ အခု သျှားထက် က ဇူလိုင်ကို ခိုးသွားတဲ့ ကိစ္စ ကိုကိုနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ ကိုကိုကို ဆွဲထည့်နေတာလဲ"

မေမေက ဘုံဘုံကို ခပ်ငေါက်ငေါက်ပြောသည် ။ ကိုကိုက မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲထား သည် ။

သိနေတယ်ဆိုတာထက် ပိုပြီး လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မပြနိုင်ခဲ့တာမို့ ဘုံဘုံ ဘာဆက်ပြောရမှာ လဲ။

ဒီထက် အလွန်အကျွံပြောမိပြီဆိုလျှင် ကိုကို မမယုနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့တော့မည်။ အဲဒီအချိန် ကျမှ ပြဿနာက ပို၍ ကြီးထွားနိုင်သည် ။

ဘုံဘုံမှာ အော်ဟစ်ငိုယိုရုံမှ တစ်ပါး တခြား ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပေ။

ထားတော့ ဒါက ကိုကိုနှင့် ဇူလိုင်ရဲ့ ကိစ္စ။

သျှားထက်က ဘာကြောင့် ဇူလိုင်ကို ခိုးပြေးရတာလဲ။ ဘုံဘုံကိုလည်း ချစ်တယ်ပြော၊ စာမေး ပွဲဖြေပြီးတဲ့ နေ့ကျလျှင် အဖြေပြန်ရမှာ သိသိနှင့် ထိုနေ့ကျမှ ခိုးပြေးသွားတယ်ဆိုတော့။

နင့်အချစ်က ကြောက်စရာကောင်းလှသည်လား သျှားထက်။ ဒါလား

ငါ့ကိုချစ်တာ။ ဒါလား ငါ့ကိုမြတ်နိုးတာ။

ပြင်ပလောကမှာ ဘယ်လောက်အေးမြနေနေ ဘိုဘို့ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရသည့် သောကဝေဒနာ တို့ ကို အေးမြသွားအောင်တော့ မစွမ်းဆောင်နိုင်။

ရှက်ရွံ့မှုကို ဖြေဖျောက်ရန်အလို့ငှာ ရန်ကုန်ရွှေမြို့တော်ဆီက ပြေးထွက်ခဲ့သည် ။ အစ်ကိုလတ် ဖြစ်သူ မင်းဆက်ကိုရှိသော လောက်ကိုင်မြို့လေးတွင် ခေတ္တခဏ ပုန်းအောင်းမလို့ ဖြစ်သည် ။

ပြီးမှ သာ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။ ဖြည်းဖြည်းချင်းစဉ်းစားတော့မည်။

အခန်း (၂)

ကျွန်တော်နှင့် စကားမပြောချင်သလို လုပ်နေသော
မိန်းကလေးကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ပြုံးမိ သည် ။

တစ်ခါစဉ်းစားမိသည် ။ သူမကို ကျွန်တော် ပထမဆုံး စမြင်ဖူးတာ
က ကျွန်တော့်စီနီယာ ဗိုလ်ကြီး မင်းဆက်ဆက်ကိုထံမှ ဖြစ်သည် ။

အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်က ဒုတိယနှစ် ဗိုလ်လောင်း။ ဗိုလ်ကြီး မင်း
ဆက်ကိုကိုက နောက်ဆုံး နှစ် ကျောင်းဆင်းတော့မည့် ဗိုလ်လောင်းဖြစ်
သည် ။

ဗိုလ်ကြီးမင်းဆက်ကိုကိုရဲ့ အဆောင်သို့ မကြာခဏ သွားလည်ရင်း
ဓာတ်ပုံထဲမှာ တွေ့မြင်ခဲ့ရ သော သူမကို ရင်းနှီးခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည် ။
ဗိုလ်ကြီးက-

"ငါ့ညီမအငယ်ဆုံးလေ။ အငယ်ဆုံးဆိုတဲ့ အတိုင်း အဆိုးဆုံးပဲကွ။
တစ်အိမ်လုံးကို နိုင်စား နေတာ၊ ငါ့အဒေါ်ကလည်း သူ့ကို အရမ်းချစ်
တော့ အဒေါ်အိမ်တစ်လှည့်၊ မအေအိမ်တစ်လှည့် ဆိုးချင် တိုင်း ဆိုးနေ
တာ။ ခင်ချင်တယ်လို့ တော့ မပြောနဲ့ မောင်၊ ကိုယ့်ညီမအကြောင်း ကိုယ်
သိတယ်။ တစ်လောကလုံးက လက်မြှောက်ထားရတဲ့ ကလေးမကွ"

ဟု မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည် ။ ဘယ်လိုပဲပြောပြော ဓာတ်ပုံထဲမှာ ရယ်ရွှင်
ငြိမ်းရိပ်သင်းနေသည့် မျက်နှာပေးနှင့် သူမကို သူ စတင် ရင်းနှီးခဲ့ရသ

ည် ။

အစ်ကိုဖြစ်သူရဲ့ ကျောင်းဆင်းပွဲ သူမ ရောက် လာလေမလား၊ မြင်
တွေ့ဖူးချင်စိတ်ဖြင့် မျှော်လင့်နေခဲ့သော်လည်း မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာ
။

နောက်တော့ သူလည်း ကျောင်းတွေပြီး တိုင်းပြည်တာဝန်ထမ်း
ဆောင်တော့ ကံကောင်း ထောက်မစွာ ကိုမင်းဆက်ကိုနှင့် တစ်တပ်
တည်း တာဝန်ကျသည် ။

ပျော်ပျော်နေတတ်သော ကိုမင်းဆက်က-

"ဒီကောင် ငါ့ယောက်ဖဖြစ်လာဖို့ ကံ ပါလာတယ်ထင်တယ်"

ဟု စနောက်မဆုံး ရှိနေသည် ။ ကျောင်းမှာ ကတည်းက စကားနည်း
၍ ခပ်အေးအေးနေတတ် သောသူက လူအများ ရဲ့ စနောက်ခံစရာလို ဖြ
စ်နေသည် ။

တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ ထိုစိတ်ကပင် သူများ ဗိုလ်ကျ အနိုင်ယူစရာဖြ
စ်နေမှန်းမသိ ဖြစ်လာ သည် ။ တချို့သော သူငယ်ချင်းတွေက-

"မင်းလုပ်နေတဲ့ အလုပ်နဲ့ မင်းရဲ့ စိတ်က မကိုက်ညီပါဘူး ရန်ငြိမ်း
အောင်။ နေရာတကာမှာ မောက်မာနေတာ မကောင်းပေမဲ့ နေရာတ
ကာမှာ အေးတိအေးစက် လုပ်နေတာလည်း ကောင်းတဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်
ဘူး "

မည်သို့ပင်ဆိုကြပါစေ သူ ဘာမှ မပြော။ တချို့က စေတနာနှင့်ပြော
ကာ နားလည်ပေး၍ ရသလို တချို့က ချောက်တွန်းချင်သည့်စိတ်နှင့်မို့ ဥ
ပေက္ခာပြုထားလိုက်ပါသည် ။

သက်မဲ့ပုံလေးကိုတောင် သူ့စိတ်ထဲမှာ ဒါ ငါ့ရဲ့ ဖူးစာရှင်ပဲဟု တွေး

လိုက်မိသည်။ ။

ရယ်ချင်စရာကောင်းသော၊ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်လွန်းသော အတွေးသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

စိတ်ကူးယဉ်ဖွယ်ကောင်းသောကိစ္စဟု ထင်ခဲ့ပေမဲ့ သူမနှင့် တွေ့ကြုံရဖို့ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ။

သူ ရန်ကုန်ကို ခွင့်ပြန်တော့ ကိုမင်းဆက်က-

"ယောက်ဖ... ငါ့အိမ်အတွက် မင်းနဲ့ ပစ္စည်းလူကြိုပါးလိုက်ချင်လို့။ ။
ပြန်လာရင် အကြော် အလှော်လေး ပြန်ထည့်ပေးရင် ပေးမှာ ပေါ့ကွာ"

"အစ်ကိုညီမနဲ့ တွေ့ရမှာ လား"

"ဟ မောင်လူအေး... ဒါများကျ မသင်ရဘဲ တတ်နေပါလား"

တပ်ထဲတွင် ခပ်အေးအေးနေတတ်သော သူ့ကို စီနီယာ အစ်ကိုကြီး တွေက မောင်လူအေးဟု နာမည်ကင်ပွန်းတပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ။

သူကရယ်ကာ-

"ဒါမျိုးက မသင်ရဘဲတတ်တာကိုး အစ်ကိုရ"

"တော်ပါပြီ၊ တွေ့ဖို့ မတွေ့ဖို့ တော့ အာမမခံနိုင်ဘူး ယောက်ဖရေ။ ။
ဘာလို့ လဲဆိုတော့ ဘိုဘိုက အန်တီငယ်အိမ်မှာ တစ်လှည့်၊ ငါတို့ အိမ်မှ တစ်လှည့်ဆိုတော့ ဖမ်းရခက်တယ်ကွ"

"ကံပဲပေါ့ အစ်ကိုရာ"

"အမလေး... ဖြစ်သွားပုံက သနားချင်စရာတောင်ကောင်းနေသေး"

ကံတရားက အဆိုးအကောင်းနှင့် ယှဉ်တွဲလာတယ်ဆိုတာ တကယ်မှန်ပါ။ ။

သူမတို့ရဲ့ အိမ်မှာ သူမနှင့် တွေ့ဆုံခွင့်တော့ ရခဲ့ပါရဲ့ ။

သူမကဖြင့် သူ့ကို စူးစမ်းသလိုကြည့်မည့်အစား ဖုတ်လေတဲ့ ငါးပိ ရှိတယ်လို့ တောင်မထင်။ သူမအမေကို ခေါ်ပေးကာ အစ်ကိုငယ်နှင့် စကားပြောနေသဖြင့် မြင်ရုံပဲ မြင်တွေ့ခွင့်ရခဲ့သည် ။ တစ်အိမ်လုံးကို ဗိုလ်ကျတယ်ဆိုသောစကားမှာ မှန်လောက်ပါပေရဲ့ ။ အရယ်အပြုံးတွေ ကိုယ်အမူ အရာတွေနှင့် စကားပြောနေသော သူမကို ခိုးငေးရရုံဖြင့် ကျေနပ်ခဲ့ရသည် ။

တပ်ပြန်ရောက်တော့-

"အစ်ကိုညီမနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်ဗျ"

"အဲဒါနဲ့ မိတ်ဆက်လိုက်ရောလား"

ကိုမင်းဆက်က ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ပြောတာကို ကျွန်တော် သတိမထားမိဘဲ-

"ဟာ အစ်ကိုကလည်း . . .ဘယ်လိုလုပ် မိတ်ဆက်ရမှာ လဲ။ အစ်ကိုညီမကဖြင့် ကျွန်တော့်ကို တောင် လှည့်ကြည့်တာ မဟုတ်ဘူး "

"ရွဲ့ပြောနေတာ၊ မင်းကို ရွဲ့ပြောနေတာကွ။ နေပါဦး ရန်ငြိမ်းအောင် . . မင်းကိုတော့ ငါ့စကား ကို သေသေရှင်ရှင် နားထောင်တဲ့ ညီ မရှိရင် ပေးစားပါရဲ့ ကွာ။ ဒါပေမဲ့ ဘိုဘို့အစား ချယ်ရီညီမကို မင်း စိတ်ဝင်စားပါလား"

"ဟာဗျာ"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ ဟာ မဗျာနဲ့ ။ မေရီဆို မင်းကိုကြည့်တာ ပြောတာ ငါတို့ တင် မဟုတ်ဘူး အားလုံးတောင်ရိပ်မိတယ်"

ကိုမင်းဆက်ပြောနေသော မေရီဆိုသည် မှာ အခြားမဟုတ် ကိုမင်း

ဆက်နှင့် ကြိုက်နေသော ဆရာမလေး ချယ်ရီရဲ့ ညီမ ဖြစ်သည်။ ။

ချယ်ရီတို့ က လောက်ကိုင်ဇာတိခံများ ဖြစ်သည်။ ။ ရှမ်းသွေးအနည်းငယ်စပ်ပြီး ညီမနှစ်ယောက် စလုံး မိန်းမချောစာရင်းဝင်များ ဖြစ်သည်။ ။

ချယ်ရီက ကျောင်းဆရာမဆိုသည့် ဂုဏ်ထူးဝိသေသနှင့် လိုက်လျောစွာ ချောပြီး မေရီကတော့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဆိုသည့် ဂုဏ်နှင့် လိုက်ဖက်စွာ ခေတ်ဆန်ဆန်ချောသည်။ ။

မေရီက လားရှိုးတက္ကသိုလ်တွင် အဝေးသင်တက်နေသူဖြစ်သည်။ ။

နေ့ကျောင်းထားနိုင်သော်လည်း မိဘနှင့်အဝေးမှာ သမီးတွေကို ပစ်ထားနိုင်ဆိုပြီး မထားခြင်းဖြစ်သည်။ ။

မေရီတို့ မိဘတွေက လောက်ကိုင်တွင် ကုန်စုံဆိုင်အကြီးကြီး ဖွင့်ထားတာမို့ ကျောင်းပိတ်ရက် တစ်ချိန်လုံး မေရီက ဆိုင်ထိုင်သည်။ ။ ချယ်ရီက ဝန်ထမ်းဆိုတော့ ကျောင်းသွားသည်။ ။

သူတို့ စစ်တပ်က ဝန်ထမ်းများ သည် မေရီတို့ ကုန်စုံဆိုင်နှင့် အပြန်အလှန် ဆက်နွှယ်မှုရှိသဖြင့် ဘာပဲလိုလို မေရီတို့ ဆိုင်ပဲ ပြေးဝယ်ရသည်။ ။

"တော်ပါပြီဗျာ၊ ဘုန်းကြီးပဲဝတ်တာ ကောင်းပါတယ်"

"ဟား ဟား. . .ရန်ငြိမ်းအောင် ရန်ငြိမ်းအောင်။ မင်းကတော့ ငါးကြော်မကြိုက်တဲ့ ကြောင် မိုက်ပဲ။ ငါ့ညီမအကြောင်း ငါသိလို့ စောစောကတည်းက ပြောနေတာနော်"

ကိုမင်းဆက် မည်သို့ပြောပြော သူကတော့ ဘာမှ မပြော။

ဒီကြားထဲ ကိုမင်းဆက်နှင့်ချယ်ရီ မင်္ဂလာဆောင်တော့ သူနှင့် မေရီ

ပို၍ နီးစပ်သွားသလို ဖြစ်တော့သည်။ ။

မေရီကို သူတို့ ထဲက သူငယ်ချင်းတချို့ စိတ်ဝင်စားမှုရှိသော်လည်း
မေရီက သူ့ကိုတော့ ပိုသာ သာဆက်ဆံသည်။ ။

သူကတော့ ကိုယ့်မှာ လက်ရှိကြိုက်နေတဲ့ သူရှိရှိ၊ မရှိရှိ ကိုယ်စိတ်မ
ဝင်စားတဲ့ မိန်းကလေးကို တော့ အပျော်သဘောနှင့် မစနောက်ချင်ပါ။

ကိုယ်ကလည်း သူ့ကို လက်မတွဲနိုင်သလို တစ်ဖက်ကလည်း
ကိုယ့်ကြောင့် မျှော်လင့်ချက် ရင့်သန်နေတာ မကောင်းပေ။

ဟော။

ယခုတော့ သူ့ရဲ့ ဇာတာဆန်းတွေပဲ ပွင့်လန်းလာတာလား။ ဖူးစာ
ရေးနတ်မင်းကြီးကပဲ မတွေ့ တွေ့အောင် ဖန်ဆင်းပေးလေသလား မသိ
။ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရသူမို့ သူမရှိရာအရပ်ကို ခြေအေး ဝမ်းယောင်
လမ်းမသလားနိုင်ခဲ့။ သူမက သူရှိရာအရပ်ဒေသသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြို
က် ဦးတည်နေ လေသည်။ ။

တစ်ခုပဲ-

သူ ရန်ကုန်မှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ သူမက ရွှင်လန်းတက်ကြွနေသလောက်
ယခု သူမက မျက်ရည်နှင့် မျက်ခွက်။ သူမအိမ်နှင့် စိတ်ကောက်ပြီး အစ်
ကိုဖြစ်သူဆီ ထွက် လာလေသလား။

သူမမှာ ချစ်သူရှိနေပြီလို့ ကိုမင်းဆက်တော့ မပြောဖူး။ ဒါပေမဲ့ ညီမ
ရည်းစားရှိ မရှိဆိုတာ ရပ်ဝေးမြေမှ အစ်ကိုဖြစ်သူက ဘယ်သိနိုင်မလဲ။

သူမ အသည်းကွဲခဲ့လေသလား။

ကိုယ့်ဘာသာ ထင်ချင်ရာထင်၊ တွေးချင်ရာတွေးပြီး တစ်လမ်းလုံး

သူမကို အရိပ်တကြည့် ကြည့် ရှိနေခဲ့သည်။ ။

တစ်ခုတည်း အတူဆုံအောင် ဖန်တီးပေးသော ရွှေလားရှိုး ဂိတ်မှူး
ကို ကျေးဇူးတင်ရမည်။ ထိုစဉ်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် တွဲထိုင်ရ
မည်ဆိုတော့ သူကပင် ဆန်ကြမ်းကစေးပြီး အင်တင် တင်ဖြစ်နေခဲ့သည်
။

သူ့ရဲ့ ဘေးက သူမဖြစ်နေလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်ထင်ပါ့မလဲ။

အခန်း (၃)

တောတောင်တွေနှင့် စိမ်းလန်းသော ရှုခင်းတွေကြောင့် ဘိုဘို ရင်မှ ခံစားနေရသော ဝမ်းနည်းနာကျင်ရခြင်းတွေ တဒင်္ဂ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ဘိုဘိုရဲ့ ယောင်းမဖြစ်သူကလည်း သဘောကောင်းသည်။ ဘိုဘိုက...

"ရန်ကုန်ကို ဘယ်ချိန်ပြန်မလဲလို့ မမေးနဲ့ နော် ကိုညီ။ ဘိုဘို လတ်တလော ဘာလုပ်ရမလဲ စဉ်းစားလို့ မရသေးဘူး"

မောင်နှမနှစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောဖြစ်တော့ ဘိုဘိုပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ လျှပ်စစ်မီး အမြဲတမ်းရသော ဒေသတွင် နေခဲ့ရသူမို့ မီးမလာခြင်းသည် ဘိုဘိုအတွက် ထူးဆန်းနေသည်။

ဓာတ်တိုင်အဟောင်းတွေနဲ့ ကွန်ကရစ်တိုင်များ အစားထိုးလဲနေ၍ ကြာဦးမည်တဲ့။

ဖယောင်းတိုင်မီးလေးထွန်းပြီး မောင်နှမနှစ်ယောက် စကားတွေဆိုနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဖယောင်းတိုင်မီး၏ အရိပ်နှင့်မြင်ရသော ကိုညီရဲ့ မျက်နှာက တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။ ဘိုဘို လောက်ကိုင်ကိုလာခဲ့မည်ဆိုတုန်းက မေမေတို့ က ဘာပြောပြထား၍ လည်း မသိ။ လာခဲ့ လာခဲ့ဟု ဆိုခဲ့ သည်။

ယခု မျက်နှာစုံညီမှ -

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဘိုဘို"

ဟု မေးသည်။

အစကတော့ သျှားထက်ကို စိတ်တိုတာကော ကိုကိုကို စိတ်တိုတာကော ပေါင်းပြီး ဘိုဘို အားလုံးပြောပြလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ပြန်တွေးကြည့်တော့ ညီအစ်မချင်းလည်း မဟုတ်တော့ အလုံးစုံပြောပြ၍ မကောင်း။

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ဘိုဘိုမျက်ရည်ဝဲကာ-

"ဘိုဘိုရင်ထဲမှာ ပြောစရာတွေ အများကြီး။ ဒါပေမဲ့ ဘိုဘိုဘယ်ကစပြောရမလဲ။ ဘိုဘို ဘာကိုပြောရမှာလဲ ကိုညီရယ်"

"-----"

"အဓိကက ဘိုဘိုစိတ်ထင် ဒါဟာ ကိုကိုနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ ဇာတ်ရှုပ်။ ဒါပေမဲ့ ဘိုဘိုမထင်မှတ်တာတွေ ဖြစ်လာတယ်။ သျှားထက်က အဲတစ်ယောက်ကို"

ပြောနေရင်း ဘိုဘိုရဲ့ အသံတွေ တိမ်ဝင်သွားကာ မရှက်နိုင်တော့ဘဲ မျက်ရည်တွေကျလာ သည်။

ဘိုဘိုဘဝမှာ အချစ်ဆိုတဲ့ အရာက စိမ်းသက်ခဲ့ပါသည်။ သျှားထက်တစ်ယောက်တည်းကိုသာ ငယ်သူငယ်ချင်း ချစ်သူအနေဖြင့် အချစ်တွေ ပုံအောပြီး ချစ်ခဲ့သမျှ။

လုပ်ရက်လိုက်တာ၊ နင့်ကိုငါ သတ်ပစ်ချင်တယ်ဆိုရအောင်လည်း သူက ပိုင်ရှင်ရှိသွားခဲ့ပြီ။ အဆိုးစွန် နိုင်ငံခြားသင်္ဘောတောင် လိုက်နေပြီ

သူ့မယားနှင့် သူဆိုတော့ အလုပ်ဆိုတာ ကြိုးစားရကောင်းမှန်း သိနေပြီပေါ့။ ယွန်းမြတ်ဘိုဘို ဆိုတဲ့ သူမကိုလည်း ရှောင်ရင်းပေါ့။

"ဘိုဘို ညီမလေး"

အစ်ကိုဖြစ်သူရဲ့ ခေါ်သံကြောင့် ဘိုဘို မျက်ရည်တွေနဲ့ မော့ကြည့်မိသည်။

ဒီအစ်ကိုတွေဆိုတာ ဘိုဘိုအတွက် ရှက်ရမယ့်လူတွေမှ မဟုတ်တာ။ သျှားထက်အတွက်နဲ့ ဘိုဘို မျက်ရည်ကျရတယ်ဆိုပြီး ကဲ့ရဲ့မယ့်သူလည်း မရှိ။

"သျှားထက်နဲ့ ညီမလေး သမီးရည်းစား ဖြစ်ခဲ့သည် ဖြစ်စေ၊ မဖြစ်ခဲ့သည် ဖြစ်စေ ခုချိန်မှာ သူက ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တော့သလို ပိုင်လည်း မပိုင်တော့ဘူးလေ"

"ကိုညီ"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒါကို မမေ့ဘူးဆိုရင် ညီမလေးလည်း လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာ လုပ်ရမှာပဲ မဟုတ်လား။ မိဘဆူတာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် စာမေးပွဲကိုလည်း ဆုံးခန်းတိုင် အောင် ဖြေခဲ့ပြီးပြီ။ မကြာခင်ဆိုရင် အောင်စာရင်းလည်း ထွက်တော့မယ်။ အဲဒါ အဆိုးထဲက အကောင်း မဟုတ်လား"

ကိုညီက နားဝင်အောင် ခပ်အေးအေး ဆုံးမနေသည်။ ဘိုဘို ကိုညီကိုကြည့်ရင်း ကိုကိုလင်း ထက်ကိုကိုကို မြင်ယောင်ကြည့်မိသည်။

ကိုကိုသာ အကြီးပီသစွာ မြဲစိစိနှင့် မလုပ်ဘဲ ရှေ့ဆောင်လမ်းပြကောင်းတစ်ယောက် ပီသခဲ့ မယ်ဆိုရင် ဒီနေ့ ဘိုဘိုစိတ်ဆင်းရဲရ ဝမ်းနည်းနာကျင်ရစရာ အကြောင်းမရှိ။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သျှားထက်ကိုလည်း ငြိုးမပြေနိုင်အောင် မုန်းမနေပါနဲ့။ သူလည်း သူလုပ်သင့် လုပ်ထိုက်တာ လုပ်သွားတယ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ်လည်း ကိုယ်လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာ လုပ်ရမှာပဲ မဟုတ်လား"

"ဘိုဘို ဘာလုပ်ရမှာလဲ"

"အဲဒါ ညီမလေး စဉ်းစားလေ။ ဘာလုပ်ပါလို့ တိုက်တွန်းရအောင် ညီမလေးက ကလေးမှ မဟုတ်တာ"

"ဒါဆို ဘိုဘို ပြန်ရတော့မှာလား။ ဟင့်အင်း...ဘိုဘို မပြန်ချင်တော့ဘူး။ ဘိုဘို ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဘာမှ သေချာမသိသေးဘဲ မပြန်ချင်သေးဘူး။ တခြားထွက်သွားမယ့်အစား ကိုညီဆီမှာ ဘိုဘို ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ မေမေတို့ လည်း စိတ်တော့ချမ်းသာနေမှာပါ"

ကိုယ့်ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချသလို ပြောတော့ ကိုညီကလည်း ခေါင်းလည်း မညိတ် ခေါင်းလည်း မခါဘဲ ထထွက်သွားသည်။

လေတိုက်ခတ်မှုကြောင့် ဘက်စုံ ထောင်စုံသို့ တိမ်းညွတ်နေသော ဖယောင်းတိုင်မီးစကို ဘိုဘို ငေးကြည့်မိသည်။

ကိုယ့်မှာ တွေးတိုင်း နာကျင်နေရပေမဲ့ သူကတော့ ခုချိန်မှာ နွေးနွေး ထွေးထွေးနှင့် ဇနီးသည် ကို ပွေ့ဖက်လို့ အိပ်ပျော်နေမလား။

ဟင့်အင်း၊ အဲဒါမဖြစ်နိုင်။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘိုဘိုမသိနိုင်တဲ့ အချိတ်အဆက် ရှိနေသည်။ အဲဒီအချိတ်အဆက်ကို ကိုကိုလင်းထက်ကိုကိုက သိသည်။ သိသိကြီးနှင့် ငြိမ်နေသည်။

ဘိုဘိုကလည်း ပြောချင်သည်။ ဇူလိုင်ဟာ ကိုကိုနှင့် ပတ်သက်တဲ့ လူလို့။ ဒါဆို ဘိုဘိုကို စေတနာအပြည့်နှင့် စာသင်ပေးခဲ့သော မမယုကို ဘိုဘို ဘယ်လိုမျက်နှာနှင့် ကြည့်ရမှာလဲ။

ဘိုဘိုစကားတစ်ခွန်းကြောင့် သူတို့ နှစ်ယောက် ကွဲကြမှာ ဘိုဘိုသိ
နေသည်။ ။ ထို့အတွက် ကြောင့် ဘိုဘို ရင်ဘတ်ထဲမှာ ပြောစရာစကား
တွေ အများကြီးရှိနေလျက်နဲ့ ဘာစကားမှ မပြောခဲ့ရ။

ခုနေ အိမ်ပြန်သွားလျှင်လည်း ကိုကိုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာ သေ
ချာသည်။ ။ ကိုယ့်အစ်ကို ရင်းပင်ဖြစ်လင့်ကစား အငယ်တွေအပေါ်မှာ အ
နိုင်ယူတာ ဘိုဘို လုံးဝမကျေနပ်။

ထို့အတွက်ကြောင့် ခုချိန်မှာ ဘိုဘို ကိုကိုနှင့် မတွေ့ချင်၊ မမြင်ချင်ပေ
။

ကိုညီပြောခဲ့သလို ဘိုဘို ဘာလုပ်ရမလဲ စဉ်းစားရဦးမည်။ ခုချိန်မှာ
သျှားထက်ကို သတ်ပစ် ချင်လောက်အောင် စိတ်တိုနေဦးတော့ သူက ရ
ပ်ဝေးမြေခြားမှာ ။

ဒါက အသုံးမဝင် မဖြစ်။

သူက ကိုယ့်ကိုမကြင်နာလို့ မဟုတ်သေး။

ကြင်နာချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့တာ။ အနှစ်နှစ်ဆယ်လုံးလုံး ကြင်နာချင်
ယောင်ဆောင်ခဲ့တာ လား။ သျှားထက်ရယ်။

"နင့်မျက်နှာ ညှိုးနေရင်တောင် နံရံကို လက်သီးနဲ့ ထိုးပစ်ချင်တဲ့
ကောင်ပါ"ဆို။

"နင်နဲ့ ဝေးရမယ်လို့ စဉ်းစားရင်တောင် ငါ သန်းခေါင်ကျော်မှာ ထ
တောင်နီးတယ်။ အိပ်မက် ဖြစ်နေလို့ တော်သေးတယ်။ နင်ငါ့ကို ထားမ
သွားပါနဲ့ ဆို"

အဲဒီလိုတွေပြောခဲ့ပြီးမှ နင်က ငါ့မျက်နှာမှာ မျက်ရည်မိုးတွေစွေ
အောင် ငါနဲ့ ဝေးရမှာ ကို ထွက်သွားတာလည်း နင်ပဲ မဟုတ်လား။ ငါနဲ့

ဝေးရမယ်ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ ညတွေမှာ တောင် အိပ်လို့ မပျော် ဘူးဆိုတာ ဘယ်ကိုရောက်သွားခဲ့တာလဲ။

"ညီမလေး... မအိပ်သေးဘူးလား"

"ဟင် မမ"

ဖယောင်းတိုင်မီးလေးရဲ့ ရှေ့မှာ တစ်ယောက်တည်း အတွေးတွေနဲ့ ထိုင်နေစဉ် ယောင်းမ ဖြစ်သူရဲ့ အသံကြောင့် ဘိုဘို မော့ကြည့်လိုက်သည် ။

ယောင်းမဖြစ်သူကိုတော့ ယခုလောက်ကိုင်ကိုရောက်မှ ပထမဆုံး မြင်ဖူးခြင်းရယ်ပါ။ အမြဲတမ်း ကိုယ်လုပ်ချင်တာ တစ်ခွက်ထိုးလုပ်တတ်တဲ့ ကိုညီက လွန်ခဲ့သော သုံးလက ဆိုင်းမဆင့်၊ ဘုံမဆင့်နှင့် အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ် ဖေဖေနဲ့ မေမေ လောက်ကိုင်ကို လိုက်လာပေးပါဟု ဖုန်းဆက်ခဲ့ သည် ။

သိပ်မကြာခင် ရှေ့တန်းပြန်ထွက်ရမှာ မို့ ခန်းမတွင် ဆောင်ရအောင် အချိန်မပေးနိုင်ဟု ဆိုကာ ခုဆိုခု လိုက်လာစေသည် ။

ဘိုဘိုတို့ မောင်နှမတွေက အလုပ်တစ်ဖက်၊ ကျောင်းတစ်ဖက်နှင့် လူတွေကော ဘိုဘို ကိုယ်တိုင်ပါ စာမေးပွဲအတွက် ရုန်းကန်နေရတာမို့ လိုက်မလာခဲ့ရ။

ဘိုဘိုရဲ့ ယောင်းမမှာ ရှမ်းသွေးစပ်၍ အသားဖြူဖြူနှင့် ချစ်စရာကောင်းသည် ။ စကားသံဝဲဝဲ နှင့် အေးအေးလေးဖြစ်သည် ။ ကိုညီက ဘာတွေပြောပြထားလဲမသိ။

"တစ်ယောက်တည်းဆို ပျင်းနေမှာ ၊ မနက်ဖြန် မမတို့ ဌာနက အလှည့်ကျ မူကြိုကျောင်းမှာ သာကူကျိုကျွေးမှာ လိုက်ခဲ့ပါလား"

"မူကြိုကျောင်း ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် ညီမလေးရဲ့ ။ တပ်တွင်းမူကြိုကျောင်းဆိုတော့ တပ်ထဲက ကလေးတွေပေါ့။ ရောက်တော့ ညီမမြင်ရမှာ ပေါ့။ လိုက်မယ်မဟုတ်လား"

အစ်ကိုဖြစ်သူကသာ စစ်သား။ မျိုးရိုးထဲမှာ သူတစ်ယောက်ပဲ စစ်သားဖြစ်နေတာ။ ဘိုဘိုတို့ မှာ စစ်တပ်ဆိုတာ အဝေးကြီး အဝေးကြီး။

အခု ယောင်းမဖြစ်သူ ပြောတာကိုလည်း နားမလည်။ စိတ်တော့ ဝင်စားသွားတာမို့။

"ဟုတ်ကဲ့...လိုက်ခဲ့မယ်လေ မမ"

ဟု ဖြေလိုက်သည် ။ စိတ်အပြောင်းအလဲဖြစ်အောင် တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမည်။ လောက်ကမှာ လွမ်းဆွတ်နေရုံတစ်ခုနှင့် အလုပ်မဖြစ်။

လူမှန်လျှင် တစ်ခုခုတော့ လုပ်နေရမည်။ အမြဲတမ်း ဘာကိုမှ အလေးအနက်မထားဘဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နေခဲ့သော ဘိုဘိုအတွေးထဲ လေးနက်မှုများ စတင်ဝင်ရောက်လာသည် ။
